

Теодора Николић
„43 Заласка“

„Једног дана сам видео четрдесет три пута како сунце залази! ... знаш, када је човек јако тужан онда воли сунчеве заласке“.

- А. Де Сент-Егзипери „Мали принц“

У новој серији радова под називом „43 заласка“, ауторка наставља да развија и продубљује теме свог претходног стваралаштва. У ликовном аспектју, понавља се присуство геометријске апстракције у виду широких бојених поља сликарске архитектонике. Тематски оквир, концепт „сигурног места“, сада бива конкретно инспирисан литерарним предлошком.

Позивајући се на цитат из „Малог принца“ у којем главни јунак помера столицу на својој планети како би у истом дану видео 43 заласка сунца, Теодора Николић, поставком својих слика алудира на овај одломак. Дела су изложена у два паралелна хоризонтална низа симулирајући фриз. На овај начин, сугерише се проток времена, тј. просторна интервенција главног јунака књиге захваљујући којој он успева да сагледа сва 43 заласка. Последица таквог просторног распореда слика је могућност посматрача да буде, на себи својствен начин, Мали принц. Понављање радње главног јунака дела додатно се реплицира у понављању геометријских мотива у сликама.

Ипак, залазак сунца као мотив овде је обрађен посредно. Ауторка не приказује директно пејзаж, већ се кроз одабир јарког колорита евоцира осећај заласка. Геометријска апстракција служи као снажно средство за постизање овог циља. Чињеница да је приказ пејзажа изостављен уводи компоненту универзалног, дозвољавајући посматрачу да у слике учита лични доживљај. Геометризација алудира на простор, или, у случају радова Теодоре Николић, несистематизацију истог. Иако наш мозак препознаје одређене склопове геометрија као просторне одреднице, није могуће, као ни у случају претходне серије радова, прецизно одредити о каквом је простору реч. Управо овај аспект додаје на важности личног доживљаја и утиска. Посматрач може сам да домашта простор мимо слике, понашајући се као на својој малој планети. Такође, померајући се од слике до слике, што је сугерисано фризовима, сваки посетилац је главни јунак на својој планети, проживљавајући 43 заласка и евоцирајући лични доживљај овог феномена.

Последњи део поставке чини просторна инсталација од клирита. Интензитет боје њених градивних елемената, као и прозачност материјала, утичу на доживљај простора

посматрача. Кроз комплементарни контраст плаве и наранџасте алудира се на доминантне боје заласка сунца, мењајући перцепцију простора и правећи искорак из иреалног простора слике у реалан простор посматрача.

Јован Ђорђевић